

THE CALL

Persoonlijke impressies bij muziekcompositie van Michael Fahres

De Duitse componist Michael Fahres (1951 Bamberg, Duitsland) laat zich voor zijn composities inspireren door de akoestische eigenschappen van de ruimte waarbinnen hij werkt. Voor dit project maakte hij een muziekstuk waarbij het Noordzeekanaal centraal staat. Om preciezer te zijn dacht hij aan twee kleine eilanden met hun beide vuurtorens die het begin en het einde van dit kanaal markeren: Forteiland en Vuurtoreneiland.

Het stuk lijkt aanvankelijk naturalistisch met de passerende geluiden van het wegverkeer en de schijnbare echo's van machines uit het verleden. Uiteindelijk is het de veelheid van geluiden die zich transformeren in geabstraheerde klanken die zich onthechten van de omgeving. Vervolgens kleven zij weer aan elkaar tot een ritme dat orde in de auditieve chaos tracht te scheppen. Maar één van de klanken gaat uiteindelijk overheersen.

Om u een impressie te geven: verkeersgeluiden banen zich een weg door het water; doorklieven de vaarroute van het Noordzeekanaal. Langzaam doemen de echo's van het verleden op waarbinnen uiteindelijk het heden zich toch weer onontkoombaar aandringt. Je fantaseert over landbouwmachines, krakende wagens, stoomtreinen en boten. De gure wind die door de polder raast, neemt alle geluiden mee in de richting van de zee.

Op de weg terug – er lijkt een keerpunt in het stuk te zijn - word je onder water getrokken. Even ga je kopje onder, en als je boven komt klettert de regen op het wateroppervlak. Langzaam zwelt de werkelijkheid weer aan: de industrie, maar ook de natuur. Of lijkt het alleen maar op geluiden van vogels, krekels en grashelmen in de wind? Zijn het toch de fabrieken, auto's en machines die deze geluiden voortbrengen? Is er ruimte voor de verschillende aspecten die in dit gebied naast elkaar trachten te leven? Het verleden wordt onder water getrokken, het geluid van een trein verstomd en wordt verzvolgen door ~~het~~ krachtige golven. Één ding is zeker: het water is hier uiteindelijk altijd de baas...

Fahres tracht met dit muziekstuk van 15 minuten de luisteraar te laten 'inzien' hoe een mogelijke toekomstige natuurramp zou kunnen klinken, zoals kunst in al haar gedaanten niet alleen schoonheid wil laten zien, maar ook pijnlijke, kwade of slechte dingen zichtbaar wil maken. Dingen die wellicht wat minder

mooi overkomen. Industrie/civilisatie en natuur raken uit het evenwicht en de negatieve consequenties hiervan zijn hoorbaar.

The Call is daarom niet alleen een compositie/installatie, maar ook een akoestisch manifest dat een toekomstig probleem signaleert. Michael Fahres droeg *The Call* op aan zijn kortgeleden overleden vader.

Nancy Hoffmann

Zaandam, 29 augustus 2007